

Arrest

nr. 321 307 van 6 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN die loco C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris treft op 29 januari 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Lommel op 29.01.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: P. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...) 1995

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Azerbeidzjan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

□ 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, signaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.

Betrokkene werd door Nederland (NL0000008175949000001) ter fine van weigering van toegang signaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende op 11.05.2022 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn vader. Die werd op 23.05.2022 niet in overweging genomen. Het door betrokkene aangetekende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) verworpen. Hij diende op 23.08.2023 opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn vader. Die werd op 21.03.2024 geweigerd door middel van een bijlage 20. Betrokkene nam op 26.03.2024 kennis van die weigeringsbeslissing en diende op 15.05.2024 een beroep in, dat op 02.10.2024 door de RVV verworpen werd.

Ondanks het arrest van de RVV diende betrokkene op 23.01.2025 opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn vader. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De aanvraag tot gezinshereniging dd. 23.01.2025 wordt dan ook door middel van deze beslissing niet in overweging genomen. Dergelijke beslissing moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RVV n° 306 569 dd. 15.05.2024, arrest RVV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RVV n° 290 431 dd. 16.06.2023 en arrest RVV n° 287556 dd. 13.04.2023).

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. Wel wonen zijn ouders en broers legaal in België. Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn ouders of broers waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is, wat in casu niet het geval is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van

afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn ouders of zijn broers.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn familie door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Azerbeidzjan of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart sinds 2016 in België te zijn. Van 1996 tot 2016 verbleef hij in Nederland. Betrokkene is immers als tweejarige samen met zijn ouders Nederland binnengekomen in 1996. Na een aantal afgewezen asielaanvragen werd het hele gezin in 2007 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning. Betrokkene heeft echter op 21.05.2013 een misdrijf gepleegd, waarvoor hij op 05.12.2013 door de Meervoudige strafkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren, wegens een overval op een juwelierszaak. Betrokkene heeft toen ook een inreisverbod gekregen. De vergunning van betrokkene wordt ingetrokken en er werd geoordeeld dat hij terug kan naar zijn land van herkomst, ook al heeft hij daar maar kort gewoond en is onbekend of daar nog familie woont. Betrokkene heeft door zijn eigen handelen aangetoond niet goed geïntegreerd te zijn in de Nederlandse samenleving.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precare situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 8 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene er geen familie of kennissen meer zou hebben, aangezien zijn ouders er een groot deel van hun leven hebben gewoond. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2016 in België te verblijven. Er dient opgemerkt te worden dat tussen het jaar 2016 en het jaar 2022, betrokkene geen enkele moeite heeft verricht om zijn verblijf te legaliseren terwijl hij volgens zijn verklaringen aan de politie heel deze periode in België verbleef.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene voor het eerst aangehouden werd in België op 26.09.2016 door de politie van Tienen omwille van een seining door Nederland. Hij kreeg toen omwille van zijn illegaal verblijf een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 7 dagen (bijlage 13), aan hem betekend op dezelfde dag. Op 28.10.2017 werd betrokkene aangehouden door de politie van Leuven en werd hem opnieuw een bevel afgeleverd om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13), aan hem betekend op dezelfde dag. Op 29.03.2019 werd betrokkene nogmaals aangehouden door de politie van Tienen en werd hem voor de derde keer een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan hem betekend op dezelfde dag. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene werd door Nederland (NL0000008175949000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende op 11.05.2022 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn vader. Die werd op 23.05.2022 niet in overweging genomen. Het door betrokkene aangetekende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) verworpen. Hij diende op 23.08.2023 opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn vader. Die werd op 21.03.2024 geweigerd door middel van een bijlage 20. Betrokkene nam op 26.03.2024 kennis van die weigeringsbeslissing en diende op 15.05.2024 een beroep in, dat op 02.10.2024 door de RVV verworpen werd. Op 23.01.2025 diende hij een derde aanvraag tot gezinshereniging in met zijn vader, op basis van artikel 40bis. Die werd op 29.01.2025 niet in overweging genomen door middel van deze beslissing (bijlage 13septies).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar Azerbeidzjan omdat hij niet meer naar zijn geboortedorp kan gaan. Er is nog steeds een levensgevaarlijke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan. Hij verklaart verder dat hij er ook niks kent, hij is gevlucht sinds zijn geboorte. Betrokkene verduidelijkt echter niet waarom zijn leven in gevaar zou zijn. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Azerbeidzjan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Ook moet opgemerkt worden dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Indien betrokkene zou voldoen aan de criteria om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen, kan er redelijkerwijze gesteld worden dat hij een verzoek om internationale bescherming had ingediend, wat niet het geval is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

Vasthouding

(...)

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder welkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De beoordeling van de aangevoerde middelen

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1/3, 40bis, 40ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-Verdrag), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middelen concreet toe als volgt:

- Verzoeker verwijst naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dewelke luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.”

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet lijkt precies te voorzien in een zekere mate van tijdelijke bescherming tegen een daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsmaatregel voor iemand in verzoekers geval.

“Het is niet betwist dat gelet op deze wetsbepaling, en dit in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging van 8 februari 2018, de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op dezelfde datum was opgeschort en dit tot 23 mei 2018, datum waarop een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen met betrekking tot deze aanvraag. Het is pas vanaf dat moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw uitvoerbaar werd en dat verzoeker er gevolg aan moest geven. In het voormelde bevel werd een termijn van dertig dagen voorzien binnen dewelke verzoeker vrijwillig het grondgebied moest verlaten. Deze termijn liep nog op het moment dat de verwerende partij vaststelde, in de thans bestreden beslissing, dat verzoeker er geen gevolg had gegeven aan had gegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, §1, 2° is derhalve aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk. Waar deze laatste overigens stelt dat ten aanzien van verzoeker meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd moet erop worden gewezen dat hem in de bestreden beslissing enkel wordt verweten geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel dat hem werd betekend op 8 februari 2018, zodat voor de beoordeling van de wettigheid ervan geen rekening kan worden gehouden met een eventuele a posteriori-motivering.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidspllicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidspllicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

- Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit artikel 52, § 1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit kan er worden afgeleid dat er een controle van de verblijfplaats plaatsvindt ten einde de betrokken derdelander in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden nadat de vreemdeling het bewijs van zijn familieband heeft voorgelegd.

Indien hij deze daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies.

Hij overhandigt bijgevolg geen bijlage 19ter.

Bij de gemeente van de verblijfplaats Stad Lommel werd aan verzoeker aldus een bijlage 19ter, een 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' afgeleverd dewelke een 'aanvraag is voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie'.

Om een bijlage 19ter te krijgen, moest verzoeker aldus zijn verwantschap bewijzen.

Niettegenstaande de diverse stukken - dewelke verzoeker aan zijn aanvraag heeft toegevoegd - , heeft verzoeker tevens een attest van het UZ Leuven toegevoegd, waaruit blijkt dat verzoeker op 15 januari 2025 een DNA-analyse heeft afgelegd samen met zijn EU-ouders.

De resultaten van deze analyse zouden minstens na 4 weken beschikbaar zijn en zijn effectief betaald door de EU-ouders van verzoeker. Het bedrag van € 858, 43 cent werd door de ouders van verzoeker op 11 januari 2025 rechtstreeks voldaan aan het UZ van Leuven. Hieruit blijkt al reeds dat verzoeker financieel afhankelijkheid is van zijn EU ouders.

Het staat immers vast dat de gemeente in casu geen beslissing tot nietinoverwegingname (een bijlage 19quinquies) heeft genomen, aangezien de gemeente daadwerkelijk op de hoogte was van deze DNA analyse en de resultaten van deze DNA analyse later aan het dossier zouden worden gevoegd (binnen de drie maanden na opstart van de procedure).

Uit een attest van eerste wijkinspecteur Dhr. (...) van de politiedienst te Lommel blijkt bovendien dat op 24 januari 2025 de betrokken wijkagent bij verzoeker een politionele woonst controle heeft uitgevoerd op het adres al waar verzoeker woonachtig is met zijn EU-ouders en dat hij verzoeker aldaar heeft aangetroffen. De betrokken wijkagent heeft op 25 januari 2025 de positieve woonst controle heeft doorgestuurd heeft naar de Vreemdelingendienst van stad Lommel.

Verzoeker diende aldus (conform wet) na deze positieve woonstcontrole ingeschreven te worden bij de gemeente in het vreemdelingenregister en een attest van immatriculatie (oranje kaart) te ontvangen met een geldigheidsduur van 6 maanden vanaf de aanvraag (= datum op de bijlage 19ter).

Verzoeker verwijst immers naar de navolgende e-mail correspondentie tussen de gemeente Lommel en de raadsman van verzoeker:

[...]

Het staat immers vast dat de gemeente in casu ook geen bijlage 20 aan verzoeker heeft afgeleverd.

De stelling vanwege verwerende partij dat niettegenstaande het arrest van de RVV, verzoeker een nieuwe procedure gezinshereniging heeft ingesteld voor datum van de administratieve vrijheidsberoving en dat hij deze procedure zou misbruiken om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen (dewelke indruist tegen de finaliteit van de vreemdelingenwetgeving) is manifest onjuist aangezien verzoeker een nieuwe element naar voren heeft gebracht inzake zijn bloed en aanverwantschap met zijn ouders i.h.b. een DNA analyse.

Bovendien staat het immers vast dat verzoeker kort na zijn geboorte door zijn ouders (als wettelijke vertegenwoordigers) naar Nederland werd gebracht en aldaar identiek dezelfde verblijf verblijfsrechtelijke procedures volgde en in Nederland tevens in bezit wordt gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht. Verzoeker

heeft zijn vervallen Nederlandse identiteitsdocumenten en reispas al reeds diverse keren aan zijn administratief dossier gevoegd.

Verzoeker heeft aldus een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingesteld op basis van een voorgenomen DNA-analyse, dewelke in se een nieuw element impliceert in zijn aanvraag. Deze DNA-analyse werd al reeds afgenomen en de resultaten zouden aan het dossier worden gevoegd. Dit blijkt immers uit de naar voren gebrachte stukken.

Verzoeker zijn aanvraag gezinshereniging werd in het verleden enkel en alleen afgewezen om reden dat verzoeker geen geldig internationaal paspoort kon voorleggen om reden dat verzoeker over een geen enkele nationaliteit bezit en de desbetreffende ambassades aan verzoeker geen paspoorten willen afleveren.

Bovendien werd er ten onrechte en vragen gesteld bij het Nederlands trouwboekje van verzoekers zijn ouders alwaar verzoeker expliciet als kind werd opgenomen, niet tegenstaande dat verzoeker zijn ouders inmiddels de Nederlandse nationaliteit hebben kunnen bekomen. Het is frappant om te moeten vaststellen dat de dienst vreemdelingenzaken nog steeds vragen stelt bij de toekenning van de Nederlandse nationaliteit aan de ouders van verzoeker meer in het bijzonder aangaande de identiteit van verzoeker en zijn ouders.

De thans bestreden beslissing is derhalve onwettig aangezien verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing en tot op heden volkomen legaal in het rijk verblijft en verwerende partij in casu de procedure gezinshereniging enkel kon afwijzen met een bijlage 20 of een bijlage 19 quinquies wat in casu niet het geval is.

Het arrest waarvan sprake in de bestreden beslissing nr. 306 569 van 15 mei 2024 in de zaak RvV X / IV handelt over een totaal andere casuïstiek in het kader van een procedure artikel 47 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. In dit specifiek dossier werd er een nieuwe aanvraag ingesteld zonder nieuwe elementen.

“De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen, moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18/03/2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13/04/2023 en arrest RvV n°290 431 van 16/06/2023). Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.”

Het arrest nr. 303 344 van 18 maart 2024 in de zaak RvV X / IX. In dit dossier was er sprake van openbare orde.

“Betrokkene tekende beroep aan tegen de bijlage 20 dd. 14.07.2023, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verwierp dit beroep op 21.12.2023. Op 04.03.2024 diende hij voor de vierde maal een zelfde aanvraag tot gezinshereniging in, op basis van artikel 40bis, in functie van zijn vader. Betrokkene blijft dus halsstarrig dezelfde verblijfsaanvraag indienen, hoewel zijn vorige drie dezelfde aanvragen werden geweigerd en het beroep dat tegen de laatste bijlage 20 dd. 14.07.2023 ingediend werd, definitief verworpen werd door de RVV op 21.12.2023. De aanvraag dd. 04.03.2024 wordt door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RVV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RVV n°290 431 dd. 16.06.2023). Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de Wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van deze wet in. Een aanvraag conform artikel 40bis maakt immers dat hij – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.”

“Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat die motivering onjuist dan wel kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker stelt dat hij een dochter zou hebben. Er moet vastgesteld worden dat hij nooit ter sprake heeft gebracht dat hij een dochter heeft, wel integendeel, verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij geen kind had. Ook op de vraag waarom verzoeker in België was, kwam het bestaan van een dochter niet ter sprake. Bovendien wordt in het verzoekschrift het bestaan van een dochter evenmin aangetoond door verzoeker”

De uitspraak van de rechters in voorgaande zaken heeft een totaal andere feitenconstellatie en aldus geen bindende kracht als precedent. Dit neemt uiteraard niet weg dat de uitspraken van de rechters in belangrijke mate invloed kunnen hebben op andere zaken zoals dit voorliggend dossier, doch dient er te worden geaccentueerd dat de procedures verschillen qua feitenconstellatie en toepasselijke wetsartikelen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn EU-ouders en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en heeft geen afdoende geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker met zijn EU-ouders en de actuele procedure gezinshereniging op basis van de DNA analyse.

Verwerende partij was klaarblijkelijk op de hoogte van deze elementen en heeft ze niet afdoende onderzocht en gemotiveerd.

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijdering maatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker en zijn gezinsleven. Verwerende partij stelt zelf in de beslissing dat verzoeker sedert zijn tweede levensjaar door zijn ouders naar Nederland werd gebracht een sedertdien niet meer terug is gekeerd naar het land van herkomst.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?*

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven verrat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het

EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM)."

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w.: er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen :

- de duur van het verblijf in het land waaruit zij uitgewezen wordt: verzoeker woonde sedert een geruime tijd in Nederland en België samen met zijn EU ouders. Verwerende partij ontkent niet dat verzoeker sinds 1996 in Nederland verbleef tot en met 2016. Verzoeker was aldus amper twee jaar oud toen hij door zijn ouders naar Nederland werd gebracht. Verzoeker is - niettegenstaande dat zijn procedure staatloosheid werd afgewezen door het Hof van beroep te Antwerpen, feitelijk staatloos. Verzoeker heeft alreeds documenten toegevoegd vanwege de Armeense Ambassade te Brussel waaruit blijkt dat verzoeker en zijn ouders niet in aanmerking komen om de Armeense nationaliteit te bekomen. Zijn ouders zijn geboren en getogen in Nagorno-Karabach en zijn ook van Armeense etniciteit.

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker zijn ouders - verklaard zouden hebben dat zij en hun kinderen de Azerbeidjaanse nationaliteit zouden bezitten is louter declaratief en wordt niet ondersteund door enig objectief document. Er is geen enkel objectief stuk aantreffen waar in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker de Armeense en/of de Azerbeidjaanse nationaliteit bezit.

Verzoeker te weten P. (...) A. (...) is echter geboren op (...) 1995 te (...) na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie; dewelke een plaats is in de facto Artsach / Nagorno-Karabach. Deze zelfverklaarde onafhankelijke republiek Nagorno-Karabach hield pas op 1 januari 2024 te bestaan en heeft echter sinds de jaren 90 zichzelf als een onafhankelijke republiek gedragen, Nagorno-Karabach werd sindsdien zelfstandig bestuurd, met steun van Armenië. Verzoeker is van Armeense etniciteit en kan zich echter niet begeven naar de Azerbeidjaanse Ambassade. Dit is geen publiek geheim meer. Verzoeker brengt desalniettemin aanvullende e-mails naar voren de welke door zijn raadsman aan de Azerbeidjaanse ambassade werden gericht.

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : verzoeker woont effectief samen met zijn EU ouders en is materieel en financieel afhankelijk van hen. Dit blijkt immers uit de diverse financiële stortingsbewijzen ten aanzien van verzoeker door de EU-ouders aan verzoeker zelve en blijkens de ononderbroken samen woonst op hetzelfde adres. Uit de diverse politionele woonst controles de welke werden uitgevoerd voor de bestreden maatregel beslissing bleek immers dat verzoeker steeds daadwerkelijk woonachtig was met zijn ouders.

- de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoeker is een etnische Armeniër die niet over de Azerbeidjaanse en/of de Armeense nationaliteit bezit; verzoeker is een orthodoxe christen en verzoeker zou bij een terugkeer naar Azerbeidzjan aan ernstige vervolging worden onderworpen. Immers:

"ONTWERPRESOLUTIE over de situatie in Azerbeidzjan, schending van de mensenrechten en het internationaal recht en de betrekkingen met Armenië"

"Het Vlaams Belang is bezorgd over de Armeense politieke- en krijgsgevangenen in de voormalige Armeense autonome Republiek Artsakh, in Azerbeidzjan. "Na hun veroveringsoorlog waarbij ze Artsakh volledig inliefden, blijven de Azeri's namelijk ten minste 23 Armeniërs in hechtenis houden, waaronder acht voormalige

ministers van de Republiek”, zegt Kamerlid Ellen Samyn die hierover de cijfers opvroeg bij minister van Buitenlandse Zaken Hadja Lahbib (MR). “En Europa staat erbij en kijkt ernaar.”

‘Foltering in Azerbeidzjan: hoe Europees geld naar gevangenen in Bakoe stroomt’

“Pashinian Talks Global Peace At UN As Aliyev Again Threatens Armenia”

“Baku Unwilling To Sign Peace Deal, Says Armenian FM”

“Aliyev Threatens Armenia Again, While Foreign Ministry Warns Azerbaijan □ May Use COP □ -29 as Smokescreen for New Military Aggression

Azerbaijani President Ilham Aliyev issued new threats of military action against Armenia on Friday, accusing Yerevan of engaging in “dangerous games.”

Armenia’s Foreign Ministry (MFA) swiftly responded, raising concerns that Azerbaijan might be planning to use the upcoming COP-29 conference in Baku as a smokescreen for launching a fresh military aggression against Armenia. These exchanges come amidst renewed peace talks mediated by the U.S., which have yet to yield substantial progress.

During his visit to occupied Artsakh, Aliyev warned that Armenia should not forget the lessons of the 2020 Karabakh war. “They should remember that we achieved what we wanted in that geography, without fearing anyone or anything,” Aliyev declared, signaling Azerbaijan’s readiness for further military action if necessary. Aliyev went on to criticize France & the U.S. for their support of Armenia, questioning their involvement in providing arms. “I also warn Armenia to stop those dangerous games,” Aliyev said.

Later in the day, Armenia’s MFA responded, with spokesperson Ani Badalyan stating that “Armenia acquires weapons & military equipment solely to exercise its right to self-defense & to protect its citizens,” in accordance with the UN Charter. She reiterated that Armenia harbors no territorial claims against its neighbors & prefers peaceful negotiations to resolve disputes.

Of particular concern, Badalyan warned that Azerbaijan might be using the upcoming COP-29 conference in Baku as a cover for aggression. “I believe it is important to get an answer to this question, as it would also help evaluate the opinions that Azerbaijan is planning to use the upcoming COP-29 conference in Baku as a smokescreen for launching a new military aggression against Armenia,” she stated. Armenia fears that Azerbaijan could exploit the presence of international leaders at the event to shift political responsibility for any potential military action.

Read the full article in the post above & on ZartonkMedia.com.”

“Ellen Samyn (VB): “Europa laat Armenen aan hun lot over”

<https://www.kuleuven.be/metaforum/publicaties-videos/longreads/malflietnagorno-karabach-en-de-russische-nabije-buitenlandpolitiek>

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/14/waarover-gaat-het-conflict-tussenarmenie-en-azerbeidzjan/>

<https://www.hln.be/buitenland/doden-bij-oplaaiend-conflict-armenie-enazerbeidzjan~af4022af/>

<https://www.mo.be/nieuws/azerbeidzjan-zet-bossen-en-dieren-van-nagornokarabach-als-diplomatiek-wapen-conflict-met>

<https://www.mo.be/ opinie/nu-begint-de-oorlog-karabach-over-cultureel-erfgoed>

<https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5332886/grensoverval-armenieen-azerbeidzjan-laat-opnieuw-op>

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/13/zeker-49-doden-bij-nieuwe-gevechten-op-de-grens-tussen-armenie-e/>

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20220920_93213903

<https://www.euractiv.com/section/europe-s-east/opinion/the-human-tragedycontinues-in-nagorno-karabakh/>

<https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/nieuws/armenië-enige-corridor-naarnagorno-karabach-geblokkeerd>

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20230314_93729513

<https://www.nrc.nl/nieuws/2023/10/02/exodus-uit-nagorno-karabach-is-etnischezuivering-a4175969>

https://www.standaard.be/cnt/dmf20230928_92572547

Conclusie: Indien hij terug zou worden gedreven naar Armenië/Azerbeidzjan zou er een ernstige schending van art. 3 en 8 EVRM plaatsvinden.

Het is echter frappant en betreurenswaardig om te moeten vaststellen dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt - dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker in zijn land van herkomst of afkomst geen familie en/of vrienden en/of kennissen zou hebben - wijl verzoeker sedert zijn tweede levensjaar ononderbroken in de Nederland verbleef. Verzoeker werd ook in Nederland in het bezit gesteld van een verblijfsrecht.

Er is geen enkele objectieve indicatie dat verzoeker ooit terug zou zijn gekeerd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet .

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en

aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken en het AD.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten.

De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden aangezien verzoeker sedert zijn tweede levensjaar ononderbroken in de EU verblijft en al hier opgegroeid is. Verzoeker zijn integraal leven heeft in Nederland en België plaatsgevonden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de EU-ouders, broers en zus van verzoeker te verwachten dat zij verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in Nederland en België.

Het is ook opmerkelijk dat verwerende partij meent te stellen dat verzoeker volwassen genoeg is om een leven op te bouwen in een land die hij sinds zijn tweede levensjaar heeft verlaten en waarmee verzoeker totaal geen taalkundig, sociaal, cultureel, economisch binding mee heeft.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

“Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).”

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. het gezinsleven van verzoeker met zijn EU-ouders terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezin cel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft tevens totaal geen rekening gehouden met de diverse stukken waaruit blijkt dat verzoeker niet over de Armeense en/of de Azerbeidzjaanse nationaliteit bezit. Het louter feit dat verzoeker door het Hof van Beroep niet als staatloze werd erkend, omwille van het feit dat hij geen attest van de Azerbeidzjaanse ambassade kon voorleggen aangezien hij als een etnische Armeniër zich niet tot deze Ambassade kon wenden wegens een reële risico op aantasting van zijn fysieke integriteit waardoor zijn leven ernstig gevaar kan lopen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker de facto staatloos is.

Verzoeker volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Ook werd reeds al in het verleden geoordeeld dat DVZ moet nagaan of betrokkene niet bereid is vrijwillig het bevel uit te voeren. Zoniet, kan er een probleem van motivering ontstaan (K.I. Luik, 18 januari 2000, J.L.M.B. 2000, 947, noot Mohammed Ellouze, "Le contrôle de la légalité de la détention en vue d'un éloignement du territoire"; K.I. Luik, 28 maart 2000, onuitg.).

Verzoeker heeft nooit eerder een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker wordt vastgehouden om reden dat er een risico op onderduiken bestaat in zijner hoofde. De stelling dat verzoeker tussen 2016 en 2022 geen enkele moeite heeft verricht om een verblijf te legaliseren raakt kant nog wal, aangezien verzoeker op het ogenblik van zijn administratieve aanhouding volkomen legaal in het rijk verbleef en uit de diverse politionele woonstcontroles immers blijkt dat er geen actueel risico op onderduiken bestaat.

Integendeel: verzoeker werd in het kader van diverse politionele woonst controles aangetroffen in zijn woonst te Lommel alwaar hij woonachtig is met zijn ouders.

Bovendien werden er diverse procedures gezinshereniging opgestart en werd verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Uit welke precieze elementen blijkt dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat wordt niet nader onderzocht en gemotiveerd.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn EU-ouders en een verblijf volkomen legaal in het Rijk in het kader van de nieuwe procedure gezinshereniging op basis van de nieuwe elementen namelijk de DNA analyse de welke verzoeker heeft afgelegd op 15 januari 2025, dewelke duidelijk voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op 29 januari 2025 werd opgestart.

Conclusie:

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet; art. 1/3 van de Vreemdelingenwet; art. 40bis, §2, eerste lid, 2° en 40 ter vreemdelingenwet juncto Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.”

3.3.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

In voorliggend geval merkt de Raad op dat verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO-verdrag door de bestreden beslissing worden geschonden.

Bij gebrek aan enige toelichting ter zake zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

Bovendien moet volledigheidshalve worden gediend dat de bestreden beslissing op zich verzoeker geenszins het recht ontzegt om te huwen en een gezin te stichten.

3.3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad moet in de eerste plaats vaststellen dat verzoeker op zich de motieven aangaande artikel 7, eerste lid, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet in geen geval betwist.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband concreet gemotiveerd dat verzoeker, die niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie, in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van in artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten en daarnaast dat hij door Nederland ter fine van weigering van toegang werd gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Verzoeker betwist noch weerlegt deze motieven - die elk afzonderlijk volstaan wat betreft de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten gewezen op artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt concreet toegelicht dat verzoeker reeds twee eerdere aanvragen tot gezinshereniging indiende, dit op 11 mei 2022 en op 23 augustus 2023, die negatief werden afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken en door de Raad in de beroepsprocedure. De gemachtigde motiveert dat ondanks het arrest van de Raad van 2 oktober 2024 verzoeker op 23 januari 2025 opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging indiende in functie van zijn vader. Betrokkene misbruikt volgens de gemachtigde de procedure van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing, aldus de gemachtigde. Er wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de aanvraag tot gezinshereniging van 23 januari 2025 dan ook door middel van deze beslissing niet in overweging wordt genomen. Hierbij wordt met verwijzing naar rechtspraak van de Raad aangestipt dat dergelijke beslissing niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage moet worden genomen.

De Raad treedt de gemachtigde bij waar deze stelt dat het loutere gegeven dat het bestuur de gezinsherenigingsaanvraag niet door middel van een 'bijlage 20' afwijst an sich niet betekent dat de afwijzende beslissing onwettig zou zijn. Dat de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag gezinshereniging niet gegoten is in de vorm van een bijlage 20, wat dus niet meer is dan de vormgeving, kan niet zonder meer tot gevolg hebben dat de inhoud van die beslissing onjuist of onwettig zou zijn. Het is daarbij wel van belang dat die afwijzende beslissing, ongeacht welke vorm deze aanneemt, geen abstractie maakt van bepaalde wettelijke garanties uit de gezinsherenigingsprocedure, tenzij er in hoofde van de vreemdeling sprake zou zijn van manifest misbruik van de procedure.

Verzoekster betwist dat hij misbruik heeft gemaakt van de procedure om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen. De Raad acht de motivering in dit verband in de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven evenwel geenszins kennelijk onredelijk. Verzoeker diende immers in functie van dezelfde referentiepersoon een derde aanvraag tot gezinshereniging in op 23 januari 2025 na het verwerpingsarrest nr. 313 872 van 2 oktober 2024 terwijl bij de DVZ geen nieuwe elementen werden aangebracht die een ander licht kunnen werpen op de vaststellingen in het arrest van 2 oktober 2024.

De Raad brengt in herinnering dat in voormeld arrest omtrent de tweede aanvraag tot gezinshereniging werd geoordeeld dat de gemachtigde correct heeft vastgesteld dat verzoeker geen bewijs van identiteit heeft voorgelegd noch zijn afstammingsband ten opzichte van de referentiepersoon heeft aangetoond:

“2.7. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen geldig paspoort heeft voorgelegd. Evenmin betwist zij dat zij geen officiële documenten overeenkomstig artikel 30 WIPR heeft voorgelegd ten bewijze van haar afstammingsband ten opzichte van de referentiepersoon. Verzoekende partij meent evenwel dat zij andere geldige bewijzen van haar identiteit en afstamming heeft voorgelegd die toelaten dit alles niet in vraag te stellen. Zij wees er bij haar aanvraag ook op dat het voor haar onmogelijk is om officiële documenten te bekomen nu zij staatloos is.

2.8. Waar verzoekende partij erop wijst dat uit de reglementering volgt dat het bewijs van identiteit geleverd kan worden door enig ander bewijs van identiteit dan een geldig paspoort is het hoe dan ook niet betwist door verzoekende partij dat zij een bewijs van identiteit moet voorleggen. Zelfs al volgt uit de reglementaire bepalingen dat niet noodzakelijk een geldig paspoort is vereist, moet er in alle geval wel sprake zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot de vaststelling dat verzoekende partij geen geldig paspoort heeft voorgelegd maar heeft zij tevens vastgesteld dat de stukken die de verzoekende partij wel heeft voorgelegd niet kunnen aanvaard worden als bewijs van identiteit. Daarbij stelt de verwerende partij vast dat het Nederlandse reisdocument en de Nederlandse verblijfsvergunning reeds jaren vervallen zijn en verzoekende partij aan de hand daarvan niet meer kan worden geïdentificeerd. Met haar betoog waar zij opnieuw verwijst naar de door haar voorgelegde stukken toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of met miskenning van de wet heeft gehandeld door vast te stellen dat verzoekende partij actueel niet op voldoende wijze kan worden geïdentificeerd aan de hand van de door haar voorgelegde stukken en dit dus niet aanvaardbaar is als bewijs van identiteit overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen. Dit temeer nu de verwerende partij heeft vastgesteld dat de voorgelegde Armeense stukken niet dienstig zijn nu de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank op 3 november 2023 beslist heeft dat verzoekende partij niet als staatloze kan erkend worden. Uit dit vonnis, waarvan kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de rechtbank als volgt overwoog:

“Verzoeker dient aan te tonen dat hij door geen enkel land en krachtens de wetgeving van geen enkel land als onderdaan kan worden beschouwd. Verzoeker is geboren te Martakert (in de regio Nagorno-Karabach) en is van etnische Armeense origine. Zijn ouders, oudere zus en hijzelf zijn omwille van de oorlog op 10 juli 1996 vanuit Martakert gevlucht naar Nederland. Op 15 juni 2007 werd hen een verblijfsvergunning uitgereikt. Uit het advies van het Openbaar Ministerie is gebleken dat de verblijfsvergunning van betrokkene werd ingetrokken na een strafrechtelijke veroordeling op 5 december 2013. Deze intrekking van zijn verblijfsrecht in Nederland is inmiddels definitief. Zijn ouders en zus hebben inmiddels de Nederlandse nationaliteit verkregen. Thans verblijven zij als gezin in België, waarbij verzoeker aldus illegaal verblijft. De beide ouders van verzoeker zijn geboren in de voormalige Sovjetrepubliek Azerbeidjan en hadden de nationaliteit van de voormalige Sovjetunie. Omdat niet duidelijk was welke nationaliteit zij (al dan niet) hebben verkregen na het uiteenvallen van de Sovjetunie werd verzoeker hieromtrent om bijkomende inlichtingen verzocht. Ter zitting van 6 oktober 2023 werd hieromtrent duidelijkheid gegeven. Uit de bijgebrachte stukken is gebleken dat de ouders bij binnenkomst in Nederland in 1996 de Azerbeidjaanse nationaliteit hebben opgegeven, weliswaar van Armeense etniciteit. Dit strookt overigens met de Azerbeidjaanse nationaliteitswetgeving die stelt dat personen die op 1 januari 1992 ingeschreven stonden op Azerbeidjaans grondgebied beschouwd worden als burgers van Azerbeidjan. Verzoeker is aldus geboren in Azerbeidjan, uit Azerbeidjaanse ouders. Verzoeker brengt geen stukken bij (van de Azerbeidjaanse ambassade) waaruit zou kunnen blijken dat hij de Azerbeidjaanse nationaliteit niet zou hebben of zou kunnen hebben. De bewijslast in deze rust nochtans op verzoeker. In de zin van het Verdrag gaat het om de zuiver technisch-juridische notie van “nationaliteit”, waarbij de op basis van het bezit van de nationaliteit al dan niet daadwerkelijk geboden bescherming irrelevant is (zie ook in die zin Brussel 5 juni 2018, TPR 2018, afl. 3, 69, en waarbij de rechtbank zich

aansluit). De rechtbank stelt aldus vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door geen enkele Staat beschouwd kan worden als hebbende de nationaliteit van die Staat. Verzoeker voldoet derhalve niet aan de criteria gesteld door het staatlozenverdrag om als staatloze te worden erkend. Het verzoek kan niet worden ingewilligd.”

Uit voormeld vonnis blijkt aldus dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij de Azerbeidjaanse nationaliteit niet heeft of niet zou kunnen hebben. Er ligt geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij zich gewend heeft tot de Azerbeidjaanse ambassade ten einde haar in bezit te laten stellen van een paspoort in haar hoedanigheid van Azerbeidjaans staatsburger en dat dit afgewezen werd omdat zij niet de Azerbeidjaanse nationaliteit heeft of deze niet zou kunnen bekomen. Verzoekende partij toont aldus ook niet aan dat zij in de onmogelijkheid is om een geldig bewijs van identiteit voor te leggen, hetgeen in beginsel vereist is. Verzoekende partij kan ook niet voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om binnen een redelijke termijn voormeld bewijs te bekomen. Er werd haar immers blijkens de bijlage 19ter van 23 augustus 2023 een termijn van drie maanden gegeven om een paspoort voor te leggen en de bestreden beslissing werd ook pas getroffen op 21 maart 2024 zodat verzoekende partij ruim de tijd had om de Azerbeidjaanse autoriteiten te contacteren. In het licht van deze vaststellingen is het geenszins strijdig met de wettelijke bepalingen noch kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet volstaan als bewijs van identiteit. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij zich gestoeld hebben op een onjuiste feitenvinding en op hypothesen.

Het loutere gegeven voorts dat de afwijzing van een vorige aanvraag dit motief niet bevatte, doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de verwerende partij om in het kader van een aanvraag gezinshereniging alsnog ook dit motief te hanteren.

Gelet op de voorziene motivering moet worden aangenomen dat de aanvraag tot gezinshereniging niet louter wordt afgewezen omdat geen geldig paspoort voorligt, maar omdat de voorgelegde stukken niet toelaten met zekerheid de identiteit en nationaliteit van verzoekende partij vast te stellen. De Raad herhaalt dat uit de toegepaste reglementaire bepalingen volgt dat er, in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging, sprake moet zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt. Er blijkt geenszins dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken van aard zijn dit volledige bewijs te kunnen leveren. Deze vaststelling volstaat.

2.9. Daarenboven wijst de Raad erop dat, aangezien niet blijkt dat verzoekende partij niet de Azerbeidjaanse nationaliteit heeft of zou kunnen hebben en derhalve zij bijgevolg ook niet kan gevolgd worden in haar betoog als zou zij zich niet in bezit kunnen laten stellen van gelegaliseerde officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek Internationaal privaatrecht om ook haar afstammingsband aan te tonen en zij met een verwijzing naar diverse internetbronnen ook niet aannemelijk maakt dat zij zich louter omwille van haar Armeense etniciteit niet zou kunnen wenden tot de Azerbeidjaanse ambassade ten einde in bezit gesteld te worden van voormelde documenten waarbij de Raad er nogmaals op wijst dat haar verzoek om als staatloze erkend te worden werd afgewezen net omdat zij niet bewijst dat zij de Azerbeidjaanse nationaliteit niet heeft of niet zou kunnen hebben –, verzoekende partij ook geen belang heeft bij haar kritiek op het motief inzake het Nederlands huwelijksboekje van haar ouders nu de verwerende partij conform artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit pas rekening moet houden met andere geldige bewijzen van afstamming zo is aangetoond dat officiële documenten niet kunnen worden voorgelegd, quod non. Uit artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit blijkt duidelijk dat de wetgever prioriteit geeft aan officiële documenten zodat de wetgever verwacht dat men een poging onderneemt om officiële documenten voor te leggen. In casu blijkt niet dat de verzoekende partij zich gewend heeft tot de Azerbeidjaanse ambassade om de benodigde documenten te bekomen en dat dit vruchteloos is gebleken.

Dit alles nog daargelaten de vaststelling dat het evenmin kennelijk onredelijk of in strijd met de geldende wettelijke bepalingen is dat de verwerende partij in casu oordeelt dat het voorgelegde Nederlands trouwboekje van haar vermeende ouders niet volstaat als bewijs van afstamming omdat “Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van betrokkene, alsook betrokkene zelf, begunstigden zijn geweest van een regularisatie nadat hen tot drie keer toe een asielverzoek werd geweigerd. Het is onduidelijk op basis van welke gegevens het huwelijksboekje in Nederland werd opgesteld. Gezien het om ex-asielzoekers gaat, kan niet worden uitgesloten dat de gegevens in het huwelijksboekje enkel en alleen werden opgesteld op basis van verklaringen door de vermeende ouders en niet op basis van een gelegaliseerde huwelijksakte en gelegaliseerde geboorteaktes van al hun kinderen. Vandaar dat het Nederlands huwelijksboekje niet als een alternatief voor een recent afschrift van een geboorteakte kan worden aanvaard.” Verzoekende partij betwist deze vaststellingen inzake het huwelijksboekje niet op concrete wijze. Waar verzoekende partij verwijst naar de door haar voorgelegde documenten en de subjectieve overtuiging is toegedaan dat deze wel degelijk op afdoende wijze de afstammingsband aantonen, maakt zij in het licht van de supra geciteerde motivering (inclusief de vaststelling dat zij haar identiteit niet op afdoende wijze heeft bewezen) geenszins op concrete wijze aannemelijk dat de door haar voorgelegde stukken voldoende ernstige en overeenstemmende aanwijzingen vormen die het mogelijk maken de voorgehouden afstammingsband aan te tonen.”

De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers eerste aanvraag op 23 mei 2022 eveneens werd afgewezen omdat er geen bewijzen van een familieband met de referentiepersoon werden voorgelegd hetgeen werd bevestigd in het arrest nr. 282 216 van 21 december 2022.

Uit de huidige bijlage 19ter, die verzoeker overigens zelf toevoegt aan zijn verzoekschrift, blijkt dat verzoeker ter bewijs van de bloed- of aanverwantschapsband wederom het trouwboekje van zijn ouders bijbracht alsook nogmaals een “vervallen reisdocument” afgegeven te Nederland evenals “E+, EU +kaart van de EU burger en een certificaat van de Armeense ambassade.

Door in zijn verzoekschrift te verwijzen naar de eerder aangebrachte (vervallen Nederlandse) identiteitsdocumenten toont verzoeker zodoende niet aan dat er in casu nieuwe elementen voorliggen die de beoordeling van de gemachtigde aangaande zijn laatste aanvraag tot gezinshereniging aan het wankelen kan brengen.

Verzoekers betoog dat zijn aanvraag tot gezinshereniging op basis van de nieuwe elementen werd ingediend gelet op de DNA analyse afgelegd op 15 januari 2025, kan evenmin gevolgd worden.

Noch uit de bijlage 19ter noch uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn derde gezinsherenigingsaanvraag reeds een bewijs neerlegde van de uitgevoerde DNA-analyse. Bovendien moet de Raad opmerken dat zelfs indien de gemeente hiervan op de hoogte zou zijn geweest zoals verzoeker voorhoudt, verzoeker zelf aangeeft dat er louter een DNA-test werd uitgevoerd doch de resultaten nog niet gekend zijn. Zodoende kan verzoekers betoog dat de DNA-analyse van 15 januari 2025 ter staving van zijn identiteit en afstammingsband met zijn ouders een nieuw element uitmaakt, in de huidige stand van zaken niet gevolgd worden.

Waar verzoeker ter terechtzitting de (positieve) resultaten van deze DNA-test voorlegt, moet de Raad benadrukken dat noch de uitgevoerde test noch deze resultaten eerder voorlagen zodat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening kon gehouden worden. Het staat verzoeker, waarvoor nog geen repatriëring werd gepland, evenwel vrij om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen op grond van de thans voor het eerst in beroep bijgebrachte stukken.

De Raad oordeelt dat het in casu niet onjuist noch kennelijk onredelijk of zorgvuldig is om te oordelen dat er in hoofde van verzoeker, die overigens reeds sinds 2016 in België verblijft doch tot 2022 zijn illegaal verblijf geenszins heeft trachten te legaliseren, in casu sprake is van rechtsmisbruik.

Er kon dus vastgesteld worden, ook na de afgifte van een bijlage 19ter, dat verzoeker zich niet kon beroepen op artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet en er kon beslist worden om de derde aanvraag gezinshereniging van verzoeker niet in overweging te nemen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. In voormeld artikel is immers slechts “*in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag (of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming)*” sprake van een voorlopig verblijf en een opschorting van de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving terwijl in casu de gezinsherenigingsaanvraag niet meer hangende is daar deze niet in overweging werd genomen middels de huidige bestreden beslissing.

Ten slotte wijst de Raad nog op het volgende aangaande de motieven met betrekking tot het risico op onderduiken die verzoeker tracht te weerleggen. Hij voert in dit verband aan dat hij nooit eerder een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten. De stelling dat hij tussen 2016 en 2022 geen enkele moeite heeft verricht om zijn verblijf te legaliseren raakt verder volgens verzoeker kant noch wal, aangezien hij op het ogenblik van zijn administratieve aanhouding volkomen legaal in het rijk verbleef en uit de diverse politionele woonstcontroles immers blijkt dat er geen actueel risico op onderduiken bestaat. Verzoeker vervolgt dat hij integendeel in het kader van diverse politionele woonstcontroles werd aangetroffen in zijn woonst te Lommel alwaar hij woonachtig is met zijn ouders en er bovendien diverse procedures gezinshereniging werden opgestart waarbij hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Verzoeker meent dat niet nader onderzocht en gemotiveerd werd uit welke precieze elementen blijkt dat in zijn hoofde een risico op onderduiken bestaat.

De Raad stipt evenwel aan dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, wel degelijk omstandig werd gemotiveerd aangaande het risico op onderduiken.

Zo wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. De gemachtigde merkt in de bestreden beslissing op dat verzoeker beweert sinds 2016 in België te verblijven doch dat hij tussen het jaar 2016 en het jaar 2022 geen enkele moeite heeft verricht om zijn verblijf te legaliseren terwijl hij volgens zijn verklaringen aan de politie heel deze periode in België verbleef. Verzoekers bewering dat hij tijdens zijn administratieve aanhouding volkomen legaal in het Rijk verbleef en er uit de positieve woonstcontroles blijkt dat er geen actueel risico op onderduiken bestaat kan geen afbreuk doen aan zijn passieve houding tussen 2016 en 2022. Bovendien is het risico op onderduiken niet enkel gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker zijn verblijf tussen 2016 en 2022 niet heeft trachten te regulariseren doch wordt ook nog gewezen op volgende bevindingen. Zo blijkt in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt uit het administratief dossier dat hij wel degelijk reeds meerdere bevelen werd afgegeven om het grondgebied te verlaten, die hem tevens werden betekend, zodat verweerder hier dienstig naar heeft verwezen en terecht kon vaststellen dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Bovendien heeft de gemachtigde inzake het risico op onderduiken ook verwezen naar het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Er wordt in dit verband toegelicht dat verzoeker door Nederland ter fine van weigering van toegang werdesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Verzoeker betwist noch weerlegt dit.

Ook heeft de gemachtigde nog gemotiveerd dat verzoeker in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

De uiteenzetting van verzoeker leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing gelet op het voorgaande is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Evenmin wordt op het eerste zicht een schending van de artikelen 1/3, 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn noch van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit) aannemelijk gemaakt.

3.3.2.5. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig moet zijn. Dit privé- en/of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet minstens het begin van bewijs aanbrengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stipt aan dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en omstandig wordt gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven en het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM:

“ Betrokkene verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. Wel wonen zijn ouders en broers legaal in België. Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn ouders of broers waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is, wat in casu niet het geval is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn ouders of zijn broers.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn familie door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Azerbeidzjan of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart sinds 2016 in België te zijn. Van 1996 tot 2016 verbleef hij in Nederland. Betrokkene is immers als tweejarige samen met zijn ouders Nederland binnengekomen in 1996. Na een aantal afgewezen asielaanvragen werd het hele gezin in 2007 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning. Betrokkene heeft echter op 21.05.2013 een misdrijf gepleegd, waarvoor hij op 05.12.2013 door de Meervoudige strafkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 36 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren, wegens een overval op een juwelierszaak. Betrokkene heeft toen ook een inreisverbod gekregen. De vergunning van betrokkene wordt ingetrokken en er werd geoordeeld dat hij terug kan naar zijn land van herkomst, ook al heeft hij daar maar kort gewoond en is onbekend of daar nog familie woont. Betrokkene heeft door zijn eigen handelen aangetoond niet goed geïntegreerd te zijn in de Nederlandse samenleving.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precare situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 8 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene er geen familie of kennissen meer zou hebben, aangezien zijn ouders er een groot deel van hun leven hebben gewoond. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen."

Door louter te getuigen van een ander oordeel dan de gemachtigde, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn nu hierin expliciet rekening wordt gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen zoals onder meer het gegeven dat hij als tweejarige samen met zijn ouders in Nederland terecht kwam en hij sinds 2016 in België verblijft.

Waar verzoeker opwerpt dat hij samenwoont met zijn ouders wat blijkt uit de positieve woonstcontrole en hij ook financieel afhankelijk is van zijn ouders, kan hij geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Immers blijkt uit de aangebrachte elementen hoe dan ook geen bijkomende elementen van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM blijken.

De Raad benadrukt dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of verwanten kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont deze afhankelijkheid evenwel thans niet aan.

Met betrekking tot het betoog dat verzoeker samenwoont met zijn ouders wat blijkt uit de positieve woonstcontrole, stipt de Raad aan dat het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32).

Het gegeven dat uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken blijkt dat de ouders van verzoeker in januari 2025 de afgelegde DNA-test hebben betaald en verzoeker in het verleden, ondertussen reeds een jaar geleden in januari 2024, een bedrag van 1500 euro en nogmaals 100 euro werd overgeschreven alsook in oktober 2024 een bedrag van 200 euro en het gegeven dat zijn ouders een terugbetaling van Zalando kregen en verzoeker een openstaande factuur voor telecommunicatiediensten aanbrengt op naam van een andere derde K. K. evenals medische facturen die reeds dateren van 2022 ten belope van ongeveer 30 en 100 euro, waaruit bovendien geenszins blijkt dat derden deze facturen hebben betaald, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er thans geen elementen van afhankelijkheid blijken te meer verzoeker recent in 2025 slechts 50 euro werd overgeschreven.

Gelet op het voorgaande is er bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

De Raad wijst er verder op dat volgens het EHRM er in het geval van een eerste toelating onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Een belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat

het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Er wordt ook op gewezen dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker door louter te wijzen op het voorgehouden gezinsleven met zijn familieleden (broers, zus en ouders) niet aantoont dat er concrete hinderpalen bestaan die hem verhinderen zijn gezinsleven elders verder te zetten. Hij toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. De Raad wijst er samen met de gemachtigde op dat moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn familieleden en het voorgehouden gezinsleven verder te onderhouden.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met betrekking tot het privéleven benadrukt de Raad dat verzoeker met de loutere volharding in zijn verblijf in Nederland en België, met zijn betoog dat hij het herkomstland sinds zijn tweede levensjaar heeft verlaten en waarmee hij totaal geen taalkundige, sociale, culturele en economische binding heeft evenals met de verwijzingen naar rechtspraak die geen precedentenwerking kent, niet aantoont dat de afweging van de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker kan geen ander licht werpen op verweerders motivering dat van hem als een volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst te meer nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn en het bovendien erg onwaarschijnlijk lijkt dat hij er geen familie of kennissen meer zou hebben, aangezien zijn ouders er een groot deel van hun leven hebben gewoond en hem desgevallend kunnen ondersteunen bij zijn re-integratie. Verzoeker weerlegt evenmin het oordeel dat ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen hij onvoldoende aantoont dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

In casu kan prima facie geenszins worden vastgesteld dat de thans bestreden akte disproportioneel ingrijpt op dit voorgehouden gezinsleven noch op verzoekers privéleven.

In deze omstandigheden kan op het eerste zicht een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

3.3.2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat een verzoeker moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat afdoende rekening werd gehouden met artikel 3 van het EVRM en verzoekers verklaringen hieromtrent.

Zo wordt er gemotiveerd dat verzoeker aangaf niet te willen terugkeren naar Azerbeidzjan omdat hij niet meer naar zijn geboortedorp kan gaan. Er is volgens hem nog steeds een levensgevaarlijke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan. Hij verklaarde verder dat hij er ook niks kent, hij is gevlucht sinds zijn geboorte. De gemachtigde oordeelt in de bestreden beslissing met reden dat verzoeker echter niet verduidelijkt waarom zijn leven in gevaar zou zijn en dat om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, verzoeker evenwel dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Azerbeidzjan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM kan niet volstaan, aldus de gemachtigde. Ook moet

volgens de gemachtigde opgemerkt worden dat verzoeker nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. De gemachtigde vervolgt terecht dat indien verzoeker zou voldoen aan de criteria om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen, er redelijkerwijze kan gesteld worden dat hij een verzoek om internationale bescherming had ingediend, wat niet het geval is.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift orthodoxe christen te zijn en wijst op algemene informatie inzake de situatie in Azerbeidzjan doch reikt geenszins concrete elementen aan die betrekking hebben op zijn persoon die kunnen wijzen op een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden maakt verzoeker een ernstige grief in de zin van artikel 3 van het EVRM op het eerste zicht niet aannemelijk.

3.3.2.7. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker toont, mede gelet op de overwegingen aangaande de artikelen 3 en 8 van het EVRM in de bestreden beslissing, niet aan dat verweerder de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting heeft miskend.

3.3.2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent staatloos te zijn en betwist de Azerbeidzjaanse nationaliteit te bezitten hetgeen hij tracht te staven met de stukken toegevoegd aan zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat in de huidige stand van zaken verzoeker geenszins aantoonbaar dat hij de Azerbeidzjaanse nationaliteit niet heeft of niet zou kunnen hebben.

In dit verband kan dienstig worden verwezen naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank die op 3 november 2023 beslist heeft dat verzoeker niet als staatloze kan erkend worden alsook naar het arrest nr. 313 872 van de Raad van 2 oktober 2024 waarin als volgt werd geoordeeld:

“Dit temeer nu de verwerende partij heeft vastgesteld dat de voorgelegde Armeense stukken niet dienstig zijn nu de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank op 3 november 2023 beslist heeft dat verzoekende partij niet als staatloze kan erkend worden. Uit dit vonnis, waarvan kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de rechtbank als volgt overwoog: “Verzoeker dient aan te tonen dat hij door geen enkel land en krachtens de wetgeving van geen enkel land als onderdaan kan worden beschouwd. Verzoeker is geboren te Martakert (in de regio Nagorno-Karabach) en is van etnische Armeense origine. Zijn ouders, oudere zus en hijzelf zijn omwille van de oorlog op 10 juli 1996 vanuit Martakert gevlucht naar Nederland. Op 15 juni 2007 werd hen een verblijfsvergunning uitgereikt. Uit het advies van het Openbaar Ministerie is gebleken dat de verblijfsvergunning van betrokkene werd ingetrokken na een strafrechtelijke veroordeling op 5 december 2013. Deze intrekking van zijn verblijfsrecht in Nederland is inmiddels definitief. Zijn ouders en zus hebben inmiddels de Nederlandse nationaliteit verkregen. Thans verblijven zij als gezin in België, waarbij verzoeker aldus illegaal verblijft. De beide ouders van verzoeker zijn geboren in de voormalige Sovjetrepubliek Azerbeidjan en hadden de nationaliteit van de voormalige Sovjetunie. Omdat niet duidelijk was welke nationaliteit zij (al dan niet) hebben verkregen na het uiteenvallen van de Sovjetunie werd verzoeker hieromtrent om bijkomende inlichtingen verzocht. Ter zitting van 6 oktober 2023 werd hieromtrent duidelijkheid gegeven. Uit de bijgebrachte stukken is gebleken dat de ouders bij binnenkomst in Nederland in 1996 de Azerbeidzjaanse nationaliteit hebben opgegeven, weliswaar van Armeense etniciteit. Dit strookt overigens met de Azerbeidzjaanse nationaliteitswetgeving die stelt dat personen die op 1 januari 1992 ingeschreven stonden op Azerbeidjaans grondgebied beschouwd worden als burgers van Azerbeidjan. Verzoeker is aldus geboren in Azerbeidjan, uit Azerbeidzjaanse ouders. Verzoeker brengt geen stukken bij (van de Azerbeidzjaanse ambassade) waaruit zou kunnen blijken dat hij de Azerbeidzjaanse nationaliteit niet zou hebben of zou kunnen hebben. De bewijslast in deze rust nochtans op verzoeker. In de zin van het Verdrag gaat het om de zuiver technisch-juridische notie van “nationaliteit”, waarbij de op basis van het bezit van de nationaliteit al dan niet daadwerkelijk geboden bescherming irrelevant is (zie ook in die zin Brussel 5 juni 2018, TPR 2018, afl. 3, 69, en waarbij de rechtbank zich aansluit). De rechtbank stelt aldus vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door geen enkele Staat beschouwd kan worden als hebbende de nationaliteit van die Staat. Verzoeker voldoet derhalve niet aan de criteria gesteld door het staatlozenverdrag om als staatloze te worden erkend. Het verzoek kan niet worden ingewilligd.”

Uit voormeld vonnis blijkt aldus dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij de Azerbeidzjaanse nationaliteit niet heeft of niet zou kunnen hebben. Er ligt geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij zich gewend heeft tot de Azerbeidzjaanse ambassade ten einde haar in bezit te laten stellen van een paspoort in haar hoedanigheid van Azerbeidjaans staatsburger en dat dit afgewezen werd omdat zij niet de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft of deze niet zou kunnen bekomen.”

Verzoeker brengt geenszins valabele elementen bij die voorgaande motieven kunnen weerleggen.

3.3.2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat op het eerste gezicht geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.2.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.3. Het middel is, in zoverre ze ontvankelijk is, *prima facie* niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE

H. CALIKOGLU